

การทำเป้าหมาย MDGs ให้เป็นประโยชน์สำหรับทุกคน

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ผู้หญิงและเด็กหญิงคือกุญแจไปสู่เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) ความเสมอภาคระหว่างเพศและการสร้างพลังแก่ผู้หญิงไม่ใช่เป้าหมายโดยลำพังตัวเองเท่านั้น แต่ยังมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบรรลุเป้าหมายอื่นด้วย ได้แก่ การให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา การลดอัตราการตายของเด็ก การพัฒนาสุขภาพสตรีมีครรภ์ การต่อสู้กับเอชไอวี/เอดส์ มาลาเรียและโรคอื่นๆ การจัดการความยากจนและความหิวโหย ตลอดจนการจัดการและรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

รายงาน *การทำเป้าหมาย MGD ให้เป็นประโยชน์สำหรับทุกคน* เน้นว่าความก้าวหน้าตามเป้าหมาย MDGs เป็นไปอย่างเชื่องช้า ส่วนหนึ่งเพราะการดำเนินนโยบายและโครงการต่างๆ ไม่ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างเพศ ทำให้เข้าถึงและแก้ไขปัญหของผู้หญิงและเด็กหญิงไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร นอกจากนี้ ยังไม่สามารถเชื่อมโยงการดำเนินการเข้ากับแนวทางที่ยืดหยุ่นเป็นที่ตั้ง เพื่อสร้างพลังแก่ประชาชนทุกคนทั้งชายและหญิงให้ลุกขึ้นมาทวงสิทธิและคิดอ่านพัฒนาตนเอง

รายงานเสนอว่าสิ่งที่จำเป็นต้องมีคือการใช้แนวทางที่ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างเพศ และยืดหยุ่นเป็นที่ตั้งในการดำเนินการ การติดตาม และการรายงานผลเป้าหมาย MDGs. อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women: CEDAW) และแผนปฏิบัติการปักกิ่ง (Beijing Plan for Action) ได้วางพื้นฐานสำหรับแนวทางดังกล่าวไว้แล้ว ซึ่งจะส่งเสริมและสนับสนุนกรอบเป้าหมาย MDGs

รายงานยังระบุด้วยว่าเป้าหมายระยะยาวและการจัดทำรายงานทุก 5 ปีนั้นไม่ค่อยเป็นประโยชน์ในทางปฏิบัติกับรัฐบาลประเทศต่างๆ ที่เน้นความอยู่รอดทางการเมืองระยะสั้น. การติดตามผลเพื่อผลักดันให้รัฐบาลรับผิดชอบอย่างจริงจังและดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรมนั้น จำเป็นต้องเน้นไปที่เป้าหมายย่อยระยะกลางที่สามารถทำได้จริงและมีความหมายทางการเมือง ภายในระยะเวลา 1-3 ปี

รายงานมุ่งให้ความช่วยเหลือประเทศต่างๆ ในการรับเอาแนวทางดังกล่าวไปปฏิบัติ โดยแนะนำกระบวนการพัฒนากรอบการรายงานเป้าหมาย MDGs ระดับชาติที่ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างเพศและยืดหยุ่นเป็นที่ตั้ง นอกจากนี้ ยังเป็นแหล่งข้อมูลชี้แนะประเด็นและกลยุทธ์ที่เป็นไปได้เพื่อพิจารณา ตลอดจนแนะนำเป้าหมายย่อยและตัวชี้วัดระยะกลางและระยะยาวด้วย

เป้าหมายที่ 1: การขจัดความยากจนและความหิวโหย

ความยากจนและความหิวโหยส่งผลกระทบต่อผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย และเป็นสาเหตุสำคัญของความไม่เสมอภาคและความอ่อนแอไร้พลังของผู้หญิง

ในการขจัดความยากจนและความหิวโหย ความท้าทายประการแรกคือ บริบทด้านนโยบายเศรษฐกิจมหภาค. นโยบายเศรษฐกิจแบบนี้โอคาสลิกดั้งเดิมมักจะสร้างความเดือดร้อนกับคนยากจน และส่งผลกระทบต่อผู้หญิงและเด็กหญิงมากเป็นพิเศษ รายงาน *การทำเป้าหมาย MGD ให้เป็นประโยชน์สำหรับทุกคน* ชี้ว่านโยบายเศรษฐกิจมหภาคควรจะสนับสนุนคนยากจน โดยส่งเสริมการใช้จ่ายสาธารณะและส่งเสริมให้ทุกคนเข้าถึงบริการสังคมพื้นฐานโดยทั่วหน้า บริการพื้นฐานต่างๆ ได้แก่ การศึกษา สาธารณสุข การประปา และสุขภาพอนามัย ไม่ว่าจะจัดโดยรัฐ ภาคเอกชนหรือองค์กรพัฒนาเอกชนก็ตาม ควรเป็นบริการฟรี หรือไม่ก็ได้รับการอุดหนุนด้านราคาอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ยังต้องเน้นไปที่ภาคเกษตรกรรม ซึ่งถูกละเลยมานับสิบปีเนื่องจากนโยบายเศรษฐกิจมหภาคไม่เอื้อ จนเป็นสาเหตุของปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำที่ถ่างขยายออกในภูมิภาคต่างๆ เช่น ภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิก

เพื่อบรรลุเป้าหมายที่ 1 จำเป็นต้องระดมกลุ่มเป้าหมายจำเพาะ ได้แก่ เด็กสาว ผู้หญิงฐานะยากจนในครอบครัวที่ไม่ยากจน ผู้หญิงและเด็กหญิงในสถานการณ์วิกฤตและสถานการณ์ความขัดแย้ง

เป้าหมายที่ 2: การให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษา

อัตราเด็กจบการศึกษาระดับประถมศึกษาทั่วโลกเพิ่มขึ้นจาก 78 เปอร์เซ็นต์เป็น 83 เปอร์เซ็นต์ระหว่างปี ค.ศ. 2000-2005 และในหลายประเทศมีอัตราการก้าวหน้าเร่งรัด แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ประเทศกำลังพัฒนา 60 เปอร์เซ็นต์ยังคงจะไม่บรรลุเป้าหมายให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาครบทั้ง 100 เปอร์เซ็นต์ภายในปี ค.ศ. 2015 ในบรรดาเด็กวัยประถม 72 ล้านคนที่ไม่ได้เข้าโรงเรียนเป็นเด็กผู้หญิงถึง 57 เปอร์เซ็นต์

ประเด็นหลักอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นในหลายประเทศ คือ พ่อแม่และสังคมไม่เห็นความสำคัญของการให้การศึกษาแก่เด็กผู้หญิง เด็กหญิงถูกคาดหวังให้แต่งงาน ออกเรือนและมีบุตร ด้วยเหตุนี้ การศึกษาของเด็กผู้ชายจึงมักจะได้รับพิจารณาว่าเป็นการลงทุนที่คุ้มค่ากว่าสำหรับครอบครัว การเก็บค่าเล่าเรียนระดับประถมศึกษายิ่งทำให้สถานการณ์สำหรับเด็กผู้หญิงเลวร้ายลงไปอีก แม้กระทั่งครอบครัวที่ฐานะไม่ยากจนก็อาจจะไม่ต้องการรับภาระค่าใช้จ่ายโดยตรงเพื่อให้การศึกษาบุตรสาว ลำพังความรู้ระดับประถมศึกษาอย่างเดียวไม่พอสำหรับการทำงานประจำที่มีค่าตอบแทนในประเทศส่วนใหญ่ หมายความว่า แรงจูงใจทางเศรษฐกิจสำหรับพ่อแม่ที่จะส่งลูกเข้าเรียนจนจบชั้นประถมศึกษาไม่สูงนัก รายงานเสนอว่าประเทศที่บรรลุเป้าหมายการให้การศึกษาในระดับประถมอย่างทั่วถึงแล้ว ควรกำหนดเป้าหมายระดับชาติต่อไปเพื่อให้การศึกษาระดับมัธยมศึกษา (หรือสูงกว่า) อย่างทั่วถึง ซึ่งจะเพิ่มโอกาสในการทำงานที่มีค่าตอบแทน และนำไปสู่การสร้างพลังแก่ตนเอง.

บุตรสาวของชนกลุ่มน้อย ไม่ว่าจะเป็นชนกลุ่มน้อยทางศาสนา ทางวรรณะหรือชนเผ่า ถือเป็น “ผู้ด้อยโอกาสซ้ำซ้อน” มีสัดส่วนราว 75 เปอร์เซ็นต์ของเด็กหญิงทั้งหมด 55 ล้านคนที่ไม่ได้เข้าโรงเรียน เด็กหญิงเหล่านี้อาจจะไม่ได้รับการศึกษาเนื่องจากชาติพันธุ์ อุปสรรคด้านภาษา ฐานะทางสังคมและวัฒนธรรม ถิ่นฐานห่างไกล ข้อบังคับทางกฎหมาย เช่น ต้องมีใบเกิดหรือเอกสารแสดงสัญชาติ หรือวัฒนธรรมประเพณีของชนกลุ่มนั้น ซึ่งแยกให้ผู้หญิงอยู่ต่างหาก หรือกำหนดให้ผู้หญิงต้องทำงานบ้านหรือช่วยงานในไร่นายาวนานหลายชั่วโมง อุปสรรคดังกล่าวเป็นความท้าทายแต่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขหากจะบรรลุเป้าหมายที่ 2

เป้าหมายที่ 3: ความเสมอภาคระหว่างเพศและการสร้างพลังให้ผู้หญิง

เป้าหมายที่ 3

เป็นเป้าหมายเดียวที่พูดถึงความแตกต่างระหว่างเพศอย่างชัดเจนในกรอบเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ เป้าหมายนี้เน้นการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสร้างพลังแก่ผู้หญิงว่าเป็นหนทางที่จะบรรลุเป้าหมายอื่นๆ แทนที่จะพิจารณาถึงประโยชน์ต่อผู้หญิงและเด็กหญิง และโอกาสที่พวกเขาจะได้รับสิทธิมนุษยชนอย่างเต็มที่

การจัดลำดับความสำคัญของการบรรลุเป้าหมายที่ 3

ขึ้นอยู่กับเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษเป้าหมายอื่นๆ. ในขณะที่เป้าหมาย MDGs เน้นไปที่ศักยภาพและการเข้าถึงทรัพยากรและโอกาส ความเสมอภาคระหว่างเพศยังจำเป็นต้องอาศัยความมั่นคงด้วย กล่าวคือ ลดความเปราะบางของผู้หญิงต่อความรุนแรงและความขัดแย้ง รวมทั้งความรุนแรงที่เกิดจากความแตกต่างทางเพศด้วย

ผู้หญิงสามกลุ่มเป็นกลุ่มเป้าหมายที่จำเป็นต้องได้รับความสนใจพิเศษ หากต้องการจะบรรลุเป้าหมาย MDGs นั่นคือ สตรียากจนในประเทศยากจนที่สุดและประเทศที่มีปัญหาความยากจน ถึงแม้ว่ารายได้ประชาชาติของประเทศเหล่านั้นจะเพิ่มขึ้นอย่างมากก็ตาม. สองคือกลุ่มสตรีวัยรุ่น เนื่องจากพวกเขาอายุน้อยและมีจำนวนมากเมื่อเทียบกับประชากรทั้งหมดในประเทศยากจน การดำเนินการใดๆ เพื่อสตรีวัยรุ่นย่อมจะส่งผลดีอย่างมีนัยสำคัญตลอดชีวิตของพวกเขาและต่อประเทศชาติด้วย สุดท้ายคือกลุ่มผู้หญิงและเด็กหญิงในสถานการณ์ความขัดแย้งและหลังความขัดแย้ง

เป้าหมายที่ 4: การลดอัตราการตายของเด็ก

การตายของทารกและเด็กเล็กในอัตราที่สูงยังเป็นปัญหาการพัฒนาและสิทธิมนุษยชนที่สำคัญในประเทศกำลังพัฒนาจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศยากจนที่สุด ถึงแม้ว่าจำนวนเด็กแรกเกิดที่มีชีวิตรอดจนถึง 5

ขวบจะเพิ่มขึ้น

แต่ความก้าวหน้าในการลดอัตราการตายของเด็กยังล่าช้ากว่าความก้าวหน้าของการดำเนินการตามเป้าหมายอื่น ๆ

ความก้าวหน้าในบริเวณใต้ทะเลทรายซาฮาราของแอฟริกายังคงล่าหลังภูมิภาคอื่นของโลกอยู่มาก เอเชียใต้ก็มีอัตราการรอดของเด็กต่ำกว่าภูมิภาคอื่น แม้ว่าจะมีความคืบหน้าอย่างเห็นได้ชัดในระหว่างปี ค.ศ. 1990-2004 มีเพียงสองภูมิภาคเท่านั้น คือ เอเชียตะวันออก และละตินอเมริกาและแคริบเบียนที่ใกล้จะบรรลุเป้าหมาย MDG แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ประเทศกว่าครึ่งในทั้งสองภูมิภาคก็ยังไม่อยู่ห่างไกลจากเป้าหมาย

ในประเทศส่วนใหญ่ ความแตกต่างระหว่างอัตราการตายของเด็กทารกและเด็กเพศชายและหญิงไม่ต่างกันมาก ส่วนใหญ่จะสะท้อนถึงความแตกต่างทางชีวภาพของเด็กเอง อย่างไรก็ตาม การทำแท้งเพื่อเลือกเพศบุตรยังแพร่หลายในหลายสังคมที่แสดงความปรารถนาจะได้ทารกเพศชายมากกว่าเพศหญิง เช่น จีน และอินเดีย. การประมาณตัวเลขประชากรระหว่างปี ค.ศ. 1980-1990 ซึ่งปรับผลกระทบจากโรคตับอักเสบบีต่อความแตกต่างของอัตราส่วนเพศเมื่อเกิด พบว่ามี 'ผู้หญิงสูญหาย' ไป 32 ล้านคน ความแตกต่างของทารกหญิงชายไม่ได้เกิดเฉพาะในสังคมยากจน หรือสังคมที่ผู้หญิงไร้พลังอำนาจเท่านั้น

ผลกระทบต่อมิติหญิงชายน่าวิตกมาก

อัตราส่วนประชากรหญิง/ชายที่ไม่สมดุลกันอาจส่งผลให้เด็กผู้หญิงจำนวนมากขึ้นที่อายุน้อยลงถูกบังคับให้แต่งงาน เด็กผู้หญิงต้องออกจากโรงเรียนกลางคันเพิ่มขึ้น อัตราการเสียชีวิตของสตรีมีครรภ์สูงขึ้นเนื่องจากมีบุตรตั้งแต่อายุน้อย การอพยพของผู้หญิงยากจนจากประเทศอื่นเข้าไปแต่งงาน โดยเฉพาะในเขตชนบท และความรุนแรงต่อสตรีและเด็กหญิงเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการข่มขืน การลักพาตัว การค้ามนุษย์และการบังคับให้สตรีมีสามีหลายคน นักวางแผนนโยบายจะต้องพัฒนายุทธศาสตร์เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลลัพธ์เชิงลบดังกล่าวต่อผู้หญิง

เป้าหมายที่ 5: การพัฒนาสุขภาพสตรีมีครรภ์

ในปี ค.ศ. 2005 มีผู้หญิง 536,000 คนเสียชีวิตเนื่องจากการตั้งครรภ์และการคลอด เทียบกับตัวเลข 576,000 คน เมื่อปี ค.ศ. 1990 เกือบทั้งหมดหรือ 99 เปอร์เซ็นต์เป็นผู้หญิงในประเทศกำลังพัฒนา อัตราตายของแม่ต่อการเกิดมีชีพ 100,000 รายในประเทศกำลังพัฒนาสูงถึง 450 คน เมื่อเทียบกับอัตราตายของแม่เพียง 9 คนต่อการเกิดมีชีพ 100,000 รายในประเทศพัฒนาแล้ว

โดยทั่วไป ปัญหาการตายของแม่มักจะพิจารณาจากมุมมองด้านสุขภาพเป็นหลัก ทศนะดังกล่าวถือว่าการให้การศึกษากับการดูแลสุขภาพอนามัยจะช่วยแก้ปัญหาที่ผู้หญิงจำนวนมากไม่สามารถไปคลินิก หรือขอรับบริการผดุงครรภ์จากพยาบาลและแพทย์ที่ผ่านการฝึกอบรมได้ แทนที่จะมองว่าควรแก้ด้วยการสร้างพลังแก่ผู้หญิง อย่างไรก็ตาม

ปัญหาที่แท้จริงอาจเกิดขึ้นเพราะผู้หญิงขาดอำนาจในการตัดสินใจที่จะเลือกไปใช้บริการ หรือผู้หญิงอาจจะขาดเงินทองซึ่งเป็นทรัพยากรจำเป็นในการเข้าถึงบริการผดุงครรภ์ หรือเป็นไปได้ว่าครอบครัวหรือแม้กระทั่งตัวผู้หญิงเองไม่ยอมเสียค่าใช้จ่ายเพื่อขอรับบริการ เนื่องจากสถานภาพของผู้หญิงต่ำต้อย นอกจากนี้

ยังอาจจะขาดความรู้ความเข้าใจถึงความสำคัญของการดูแลสุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์ด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการสร้างพลังแก่ผู้หญิงและให้ความรู้ด้านการดูแลสุขภาพ โดยพุ่งเป้าไปที่ผู้ชายและผู้มีอำนาจตัดสินใจในชุมชนนั้นๆ เพื่อทำลายอุปสรรคดังกล่าว

นอกจากการดูแลสุขภาพอนามัยเจริญพันธุ์จะช่วยส่งเสริมสุขภาพสตรีมีครรภ์แล้ว ยังมีความจำเป็นต่อการได้รับสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์อย่างเต็มที่ของผู้หญิงอีกด้วย การขลิบอวัยวะเพศหญิง (Genital mutilation) เป็นทั้งการละเมิดสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์อย่างแรง และเป็นปัญหาทางสุขภาพ ซึ่งจะต้องแก้ไขให้หมดไป การกำหนดให้การขลิบอวัยวะเพศหญิงเป็นการกระทำผิดกฎหมายอาจมีส่วนช่วย แต่ในที่สุดแล้ว ผู้หญิงและผู้ชายในชุมชน ตลอดจนผู้นำประเทศจะต้องลุกขึ้นมาเป็นตัวตั้งตัวตีในการสร้างความเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมที่จำเป็นต่อการขจัดพฤติกรรมดังกล่าว

เป้าหมายที่ 6: การต่อสู้กับเอชไอวี/เอดส์ มาลาเรียและโรคอื่น ๆ

กิจกรรมตามเป้าหมายที่ 6 มักจะเน้นการต่อสู้กับเอชไอวี/เอดส์เป็นหลัก ส่วนหนึ่งเพราะโรคแทรกซ้อนฉวยโอกาสหรือสภาวะที่เกิดจากการติดเชื้อเป็นสาเหตุสำคัญของการตายและเพราะมีการรายงานข่าวอย่างครึกโครมถึงการรณรงค์เพื่อลดการแพร่ระบาดของเอชไอวี/เอดส์ นอกจากนี้ ยังเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลได้ค่อนข้างดี สะดวกต่อการติดตามความก้าวหน้า และสุดท้ายเพราะผลกระทบทางสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งผู้หญิงและเด็กต้องเป็นผู้แบกรับผลกระทบส่วนมาก อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ ได้แก่ จำนวนผู้เสียชีวิตทั้งหมด จำนวนผู้เสียชีวิตที่เป็นหญิง ภาระของโรคและภาระในการดูแลรักษาต่อผู้หญิงแต่ละคน ตลอดจนต้นทุนด้านเศรษฐกิจของประเทศแล้ว เห็นว่าจำเป็นต้องมีการให้น้ำหนักการต่อสู้กับมาลาเรียและวัณโรคเพิ่มขึ้น

ผู้หญิงเสี่ยงกับการติดเชื้อเอชไอวีมากกว่าผู้ชายทั้งทางชีวภาพ สังคมและวัฒนธรรม ตามปกติแล้ว มักจะมีการระบุกลุ่มเป้าหมายของโครงการต่างๆ ในแง่พฤติกรรมเสี่ยง เช่นพฤติกรรมทางเพศ หรือการใช้สารเสพติด อย่างไรก็ตาม ความเปราะบางทางสังคม เศรษฐกิจและการเมือง ที่เกิดจากความไม่สมดุลของอำนาจระหว่างเพศ และความสัมพันธ์ทางสังคมและเศรษฐกิจอื่นๆ มักจะถูกมองข้าม

จำเป็นต้องกำหนดกลุ่มต่อไปนี้เป็นกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ กลุ่มที่เปราะบางต่อการถูกข่มขู่ให้มีเพศสัมพันธ์ เช่น ผู้หญิงที่มีฐานะยากจน ผู้หญิงในครอบครัวที่มีผู้หญิงเป็นหัวหน้าและไม่มีผู้ชายในครอบครัวเลย หญิงพิกการหญิงเร่ร่อน และผู้หญิงในสถานการณ์วิกฤตและสถานการณ์ความขัดแย้ง ตลอดจนกลุ่มผู้ที่เข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับเอชไอวีและวิธีการแพร่เชื้อได้จำกัด เช่น ชนกลุ่มน้อย และแรงงานหญิงข้ามชาติ ผู้หญิงที่ติดเชื้อจากสามีก็สมควรได้รับความสนใจด้วย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีที่สมรสกับแรงงานข้ามชาติ ชาวประมง และผู้ชายกลุ่มอื่นๆ
ที่ปกติต้องทำงานไกลบ้านเป็นเวลานานๆ

ในขณะที่ยุทธศาสตร์การป้องกันมุ่งเน้นไปที่ผู้ค้าบริการทางเพศ
การเลือกปฏิบัติและการตีตราทำให้พวกเขาเข้าถึงการรักษาและบริการสำหรับผู้ติดเชื้อและผู้ป่วยเอดส์ได้จำกัด
โครงการด้านเอชไอวี/เอดส์มักจะไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศ และอาจจะเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิงได้ เช่น
การตรวจหาเชื้อในผู้หญิงมีกรรมโดยผู้หญิงไม่ได้ให้ความยินยอมอย่างมีข้อมูลต่อแพทย์

วัณโรคคร่าชีวิตสตรีในแต่ละปีมากกว่าการตั้งครรภ์และการคลอดรวมกันเสียอีก
วัณโรคยังเป็นสาเหตุการตายที่สำคัญที่สุดของผู้หญิงอายุน้อย
การตีตราของสังคมทำให้ผู้ป่วยหญิงจำนวนมากในประเทศกำลังพัฒนาไม่กล้าขอรับคำปรึกษาหรือการรักษาจาก
แพทย์ ผู้ชายถูกตีตราน้อยกว่าและมักจะได้รับกำลังใจจากครอบครัวให้ไปพบแพทย์เพื่อตรวจวินิจฉัยโรค
จนกระทั่งได้รับการรักษาและรักษาจนหายขาด ผู้หญิงมักจะละเลยความเจ็บป่วย หวังว่าจะหายเอง
แทนที่จะเสี่ยงถูกหย่าขาด ถูกทอดทิ้ง หรือถูกห้ามไม่ให้พบลูก

เป้าหมายที่ 7: การจัดการและรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ความเสมอภาคระหว่างเพศและการสร้างพลังแก่ผู้หญิงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจัดการและรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
สิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืนก็มีความสำคัญต่อการกินดีอยู่ดีของผู้หญิงและครอบครัวเช่นกัน
หากปราศจากน้ำ อาหาร ที่อยู่อาศัยและหนทางทำมาหากินแล้ว
ความเสมอภาคและการสร้างพลังแก่ผู้หญิงก็ไม่มี ความหมายและไม่สามารถทำให้ลุ่ล่งไปได้

ในหมู่คนจนในเมืองและชาวชนบทส่วนใหญ่แล้ว ผู้หญิงมักจะต้องรับผิดชอบจัดหาน้ำและเชื้อเพลิง
นอกจากนี้ยังเป็นกำลังแรงงานส่วนใหญ่ในภาคเกษตรของประเทศกำลังพัฒนาด้วย ดังนั้น
ผู้หญิงจึงอาศัยทรัพยากรธรรมชาติมากเป็นพิเศษ
และจะได้รับผลกระทบมากที่สุดหากทรัพยากรธรรมชาตินั้นหมดสิ้นหรือเสื่อมโทรมไป อย่างไรก็ตาม
การพึ่งพาอาศัยสิ่งแวดล้อมของผู้หญิงยากจน ประกอบกับฐานะความยากจนและขาดทางเลือกอื่นๆ
อาจจะทำให้พวกเขาเป็นส่วนทำลายสิ่งแวดล้อมและสร้างมลพิษด้วย

น้ำสะอาดและการสุขาภิบาลที่เหมาะสมเป็นสิทธิมนุษยชนอย่างหนึ่ง แต่คนยากจนมักจะเข้าไม่ถึง
ผู้หญิงและเด็กหญิงจะประสบปัญหาหนักเป็นพิเศษโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงและเด็กหญิงที่อาศัยในชุมชนแออัด
ตามเมืองใหญ่ ทั้งนี้เนื่องจากการสังแปรรูปรัฐวิสาหกิจและการส่งเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ใช้
การเข้าถึงน้ำสะอาดและการสุขาภิบาลที่เหมาะสมมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความเสมอภาคระหว่างเพศ
ทั้งนี้เพราะบริการสาธารณสุขภาคเหล่านี้ช่วยให้เด็กหญิงและผู้หญิงมีเวลาไปทำกิจกรรมอื่น เช่น เรียนหนังสือ
ดูแลสุขภาพ และทำงานหารายได้
การสุขาภิบาลที่เหมาะสมยังช่วยลดโรคภัยไข้เจ็บและเวลาที่ผู้หญิงต้องใช้ในการดูแลสุขภาพผู้ป่วย นอกจากนี้
การจัดการแหล่งน้ำและห้องสุขาใกล้บ้านช่วยลดความเสี่ยงของความเสี่ยงของความรุนแรงต่อผู้หญิง
ประเด็นเหล่านี้จะได้รับการหยิบยกขึ้นมาพิจารณาและหาทางแก้ไข

ถ้าหากผู้หญิงได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจโครงการเกี่ยวกับน้ำสะอาดและการสุขาภิบาล
ผู้หญิงควรจะเข้าไปมีส่วนร่วมในฐานะผู้มีอำนาจตัดสินใจในการรักษาสิ่งแวดล้อมให้ยั่งยืนในทุกๆระดับ

ผู้หญิงโดยเฉพาะครัวเรือนที่ผู้หญิงเป็นหัวหน้าต้องการสิทธิในที่ทำกินและน้ำสะอาดเพื่อใช้ในกิจกรรมการผลิต เช่น การชลประทานเพื่อการเพาะปลูก

ผู้หญิงยังต้องการความมั่นใจด้วยว่าครอบครัวสามารถเช่าที่ดินได้ระยะยาวและมีที่พักอาศัยที่เหมาะสม โดยเฉพาะในชุมชนแออัดตามเมืองใหญ่

ความไม่มั่นคงด้านที่อยู่อาศัยอาจส่งผลให้เวลาเกิดความรุนแรงในครอบครัว ผู้หญิงจะไม่มีบ้านอยู่แทนที่จะเป็นผู้ก่อเหตุ อย่างไรก็ตาม

ลำพังการเช่าที่ดินได้ระยะยาวและการเข้าถึงที่อยู่อาศัยไม่ช่วยให้ชีวิตผู้หญิงตามสลัมในเมืองใหญ่ดีขึ้นมากนัก การขาดแคลนสาธารณูปโภคพื้นฐาน เช่น การขนส่ง การคมนาคมและบริการอื่นๆ รวมทั้ง บริการสาธารณสุขยังเป็นปัญหาใหญ่ที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไข

เป้าหมายที่ 8: การส่งเสริมการเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในประชาคมโลก

เป้าหมายที่ 8 มีสาระสำคัญเกี่ยวข้องกับนโยบายเศรษฐกิจมหภาคและนโยบายเศรษฐกิจทั่วไป
บทบาทของผู้บริจาค

และสถาบันการเงินระหว่างประเทศที่ร่วมมือกับประเทศกำลังพัฒนาในการสนับสนุนการพัฒนาผ่านการเป็นหุ้นส่วนในประชาคมโลก นอกจากนี้ ยังเกี่ยวข้องกับการเข้าถึงยาและเทคโนโลยีใหม่ๆ ด้วย

เป้าหมายย่อยอันดับแรกของการเป็นหุ้นส่วนในประชาคมโลกคือ

การพัฒนาระบบการเงินและการค้าอย่างต่อเนืองให้เปิดกว้าง ยืดหยุ่นกติกาเป็นที่ตั้ง
มีความแน่นอนและไม่เลือกปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม

ผู้กำหนดนโยบายจะต้องตระหนักว่าการนำระบบดังกล่าวไปใช้ไม่ได้เป็นกลางต่อความเป็นหญิง/ชายและบ่อยครั้ง มักจะส่งผลเชิงลบกับผู้หญิง นโยบายการปฏิบัติจำเป็นจะต้องผ่านการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนที่ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างเพศและยึดหลักสิทธิเป็นที่ตั้ง นอกจากนี้

ยังต้องพิจารณาว่ามีการกระจายต้นทุนและผลตอบแทนอย่างไร

ตลอดจนผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ต่อคนยากจน สตรีและกลุ่มเปราะบางอื่นๆ

ข้อมูลเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจว่าควรจะนำนโยบายเหล่านั้นไปปฏิบัติหรือไม่ และจะปฏิบัติอย่างไร

ซึ่งรวมไปถึงการออกแบบยุทธศาสตร์เพื่อส่งเสริมผลกระทบเชิงบวกและบรรเทาผลกระทบเชิงลบด้วย

เป้าหมาย MDGs

ไม่สามารถบรรลุได้ภายใต้งบประมาณปัจจุบันของรัฐบาลในประเทศที่ยากจนที่สุดเพื่อช่วยเหลือผู้หญิงและเด็กหญิงที่มีฐานะยากจนที่สุด จำเป็นต้องเพิ่มยอดรวมความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการ (Official Development Assistance: ODA) ที่ประเทศผู้บริจาคมอบให้ประเทศกำลังพัฒนา

โดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด และจะต้องเพิ่มสัดส่วนของ ODA

ซึ่งจัดสรรให้นโยบายที่สนับสนุนคนยากจนซึ่งตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างเพศและยึดสิทธิเป็นที่ตั้งด้วย

ควรรักษาการวิเคราะห์ทั้งงบประมาณด้านความแตกต่างระหว่างเพศมาใช้เพื่อให้แน่ใจว่าโครงการที่ส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศและส่งเสริมสิทธิของผู้หญิงและเด็กหญิงได้รับส่วนแบ่งเงินสนับสนุนที่เพียงพอจากงบประมาณที่มี การจัดสรรทรัพยากรควรจะต้องสะท้อนด้วยว่าเกษตรกรรมยังคงเป็นอาชีพหลักของคนยากจน การปรับปรุงข้อมูลให้ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างเพศและการจำแนกข้อมูลตามเพศควรจะเป็นประเด็นที่ประเทศผู้บริจาคให้ความสนใจ โดยให้การสนับสนุนผ่านทั้ง ODA และความช่วยเหลือด้านวิชาการ

เป้าหมายย่อยและตัวชี้วัดหลายตัวตามเป้าหมายที่ 8 อยู่ในความรับผิดชอบของประเทศผู้บริจาค และประเทศผู้บริจาคควรจะต้องเขียนระบุไว้ในรายงานผู้บริจาคเอง แต่เป้าหมายย่อยและตัวชี้วัดบางตัวก็เป็นความรับผิดชอบของประเทศกำลังพัฒนาที่จะต้องรายงานสถาบันการเงินระหว่างประเทศ หน่วยงานของสหประชาชาติ และองค์กรพัฒนาเอกชนก็เป็นผู้มีบทบาทในการเป็นหุ้นส่วนในประชาคมโลกด้วย และควรจะต้องพิจารณาพัฒนากรอบการรายงานเป้าหมาย MDG ของตนเอง เพื่อเพิ่มความตื่นตัวภายในองค์กรถึงผลกระทบจากการทำงานต่อเป้าหมาย MDGs และเพื่อให้แน่ใจด้วยว่าการทำงานทุกด้านได้คำนึงถึงแนวทางที่ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างเพศและยึดสิทธิเป็นที่ตั้งเพื่อส่งเสริมการบรรลุเป้าหมาย MDGs ทุกข้อ

ประเด็นที่เกิดขึ้นบางประเด็น ซึ่งอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุเป้าหมาย MDGs ของประเทศยากจนที่สุดเป็นปัญหาข้ามชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นเช่น แรงงานข้ามชาติ และการค้ามนุษย์ ไม่สามารถหาทางแก้ไขได้เพียงพอในระดับประเทศ หรือแม้กระทั่งในระดับภูมิภาค จึงควรพิจารณารวมประเด็นเหล่านี้เข้าไปในกรอบเป้าหมาย MDG ด้วย ไม่ใช่แค่การรายงานระดับชาติเท่านั้น แต่ควรรวมไว้ในรายงานระดับภูมิภาค และอาจจะบรรจุไว้ในรายงานระดับโลกด้วยก็ได้